

aeast oli saanud, senna peäle. Ja et se jälle nenda Jumala tahtmine oli, hakas se peäle poogitud oks heoste kaswama ja läks suureks, ja se kirsipuu kaswas kõrgemaks ja ilusamaks kui kõik teised Jüri aea puud. Ja kes kahesümne aasta aeal ei olnud seal käinud, ei wõinud ega puud ega meest, kes puud oli kaswatanud enam äratunda. Ilusad olid nemad mõlemad peält näha, kui nemad ühel päwapääwal õhtu teine teise kõrwas seisis, kirsipuu täis länu marju ja tema peremees rahu ja rõõmuga südames, mis aina ilusa noore mehe näu peält hiilgas. Sellepärast ei olnud ka mitte imeks panna, et se mees neid ei tunnud, kes praegu aea taga luurides käis, nagu kurdaks tema pääwa aeal küla tänawasse astuda. Mõldre Jüri aga tundis, et se ära kadunud poeg, kes palju jalgu käis, Peedi Priidu oli, aga siiski tema ei teinud ennast temaga tutwaks, waid kutsus teda aga nagu wõerast teekäijat aeda ja ütles: „Sõber, oled sina jänus? nob, istu selle puu warjule maha ja sö selle korwi seest kirsimarju, ni walsu kui sa himustad, senni lähen mina ja toon sulle ka tüki leiba, siis wõid sa jälle edasi minna kui tahad.“ Mõldre Jüri tundis teda küll, et tema Peedi Priidu oli, aga tema ei teadnud mitte, et tema inimesetapja oli ja et Jumala kohumõistmine juba teda kätte saamas oli. Ja oleks tema sedagi teadnud, siiski oleks tema südames suur rõõm sest olnud, et tema jõudis oma waenlasele enne surma wiimse ihuliku sahatamise pokuda. Se kirsisõõmine aga oli selle ära kadunud poja wiimne sõõma-aeg. Weel olid kirsimarsjad hamba wahel ja waata juba olid ratsa soldatid aea taga, ja kui Priidu püsti kargas ja tahis joku pista, lastis üks soldat püsiaga kuulida tema südames läbi, et ta maha langes, ja kirsipuu al oma hinge heitis. Soldatide peälil aga ütles: „Temale on täna nenda sündinud, kuidas tema teisele teinud!“